

MAMY PRZYJEMNOŚĆ PRZEDSTAWIĆ PAŃSTWU NAJNOWSZE WYDANIE KSP TAX NEWS, W KTÓRYM OPISUJEMY WYBRANE ORZECZENIA I INTERPRETACJE WYDANE LUB OPUBLIKOWANE W STYCZNIU 2017 R. MAMY NADZIEJĘ, ŻE NASZA PUBLIKACJA SPOTKA SIĘ Z PAŃSTWA ZAINTERESOWANIEM.

Koszty uzyskania przychodów przy sprzedaży wierzytelności pożyczkowych

Wojewódzki Sąd Administracyjny w wyroku z 4 stycznia 2017 r. (sygn. I SA/Wr 1203/16) wskazał, że koszty uzyskania przychodów z tytułu sprzedaży wierzytelności pożyczkowych obejmują także należności z tytułu naliczonych, a niezapłaconych odsetek.

Spór dotyczył tego, czy można zaliczyć do kosztów uzyskania przychodów z tytułu sprzedaży wierzytelności również wartość naliczonych, a niezapłaconych odsetek. Zdaniem WSA, poprzez poniesienie kosztu należy rozumieć zarówno poniesienie wydatku, jak i zakwalifikowanie faktycznie zrealizowanego odpisu lub innego zmniejszenia aktywów lub zwiększenia strat. Sąd wskazał, że ustawodawca nie zastrzegł, że poniesienie określonych kosztów musi się wiązać z bieżącym uszczupleniem zasobów finansowych podatnika. Za koszt uzyskania przychodów powinny być uznane nie tylko wartość nominalna należności głównej, lecz również odsetki i wartość nominalna wierzytelności, której w wyniku umowy sprzedaży wyzbywa się ze swego majątku zbywca. Spółka przenosząc uprawnienie do dochodzenia odsetek od pożyczek, uszczupla swój przyszły majątek, nie będąc uprawnioną do uzyskiwania w przyszłości określonej kwoty odsetek.

Podobne stanowisko wyraził NSA w wyroku z 21.11.2012 r. (sygn. II FSK 1509/11), wskazując, że „nie ma (...) podstaw do uznania za koszt uzyskania przychodu z tytułu sprzedaży wierzytelności z tytułu umowy pożyczki wyłącznie wydatków poniesionych w postaci należności głównej. Za taki koszt uzyskania przychodu powinny zostać uznane również odsetki i wartość nominalna wierzytelności, które z tytułu sprzedaży wyzbywa się ze swojego majątku zbywca (pomniejszenie jego aktywów). NSA sprecyzował także rozumienie pojęcia „poniesienie” użytego w art. 15 ust. 1 ustawy o CIT. Zdaniem sądu należy przez to rozumieć zarówno poniesienie wydatku, jak i zakwalifikowanie faktycznie zrealizowanego odpisu lub innego zmniejszenia aktywów lub zwiększenia strat. Co więcej, WSA w wyroku z 10.09.2014 r. (sygn. I SA/Kr 1023/14) wskazał, że „zbycie przez wierzyciela przysługującej mu wierzytelności z tytułu należnych od pożyczki odsetek oznacza zmniejszenie mienia (majątku) wierzyciela o (...) wartość nominalną należnych odsetek. W tej sytuacji nie ma przeszkód, aby uznać przeniesienie prawa do żądania należnych odsetek za „poniesiony koszt”, jeżeli czynność ta jest podejmowana w celu osiągnięcia przychodów lub zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów”.

EKSPERT

Magdalena Patryas

doradca podatkowy

T: +48 32 731 68 59

E: magdalena.patryas@ksplegal.pl

Niestety sądy administracyjne i organy podatkowe do tej pory nie wypracowały jednolitego stanowiska odnoszącego się do możliwości ujmowania w kosztach podatkowych niezapłaconych odsetek od pożyczek. Sądy i organy nierzadko są zdania, że odsetki od pożyczki nie mogą stanowić kosztu uzyskania przychodów w wypadku cesji, ze względu na brak poniesienia wydatku przez podatnika.

Prezentowany wyrok to kolejne pozytywne dla podatników orzeczenie dotyczące tego zagadnienia, mogące stanowić przydatny argument w przypadku sporu z organem podatkowym.

Podatek VAT

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 5 stycznia 2017 r. (sygn. II FSK 3649/14) wypowiedział się w kwestii przesłanek uznania nabytych składników majątkowych (nieruchomości, urządzeń, praw) za przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 6 pkt 1 ustawy o VAT.

Podatnik będący osobą fizyczną nabył od spółki z o.o., której był udziałowcem prawo użytkowania wieczystego gruntu, budynku (stanowiące odrębne od gruntu przedmiot własności) oraz udziały w drodze dojazdowej, a także szereg urządzeń, maszyn i środków transportu, certyfikat na jacht, cesję praw do znaku towarowego oraz prawo do znaku towarowego z zastrzeżeniem praw z spółki z o.o. Tym samym podatnikowi sprzedano cały majątek spółki, za wyjątkiem oznaczonych form do produkcji. Ustalono, że spółka w dalszym ciągu będzie zajmowała się produkcją jachtów, wykorzystując majątek udostępniony jej przez podatnika. W przedmiotowej sprawie spór dotyczył tego, czy powyższa transakcja stanowi sprzedaż przedsiębiorstwa, opodatkowaną PCC, zgodnie z art. 2 pkt 4 lit. a PCCu. NSA uznał, że przedmiotowa transakcja stanowi sprzedaż przedsiębiorstwa, ponieważ pojęcie przedsiębiorstwa należy rozumieć w sposób funkcjonalny. Oznacza to, że analizując dany zespół aktywów należy uwzględnić, czy pozwalają one prowadzić samodzielną działalność gospodarczą, do której służą. Podatnik wyprodukował dwa jachty, co zdaniem sądu jednoznacznie wskazuje, że nabyte przez niego przedmioty pozwalają prowadzić samodzielną działalność gospodarczą. Skoro art. 6 pkt 1 ustawy o VAT wyłącza z opodatkowania VAT transakcje zbycia przedsiębiorstwa, nastąpi opodatkowanie PCC.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w wyroku z 16 stycznia 2017 r. (sygn. III SA/Wa 2700/15) przedstawił stanowisko w kwestii udostępniania paragonu fiskalnego w przypadku płatności mobilnej na stacji paliw.

Spółka prowadząca działalność polegającą m.in. na sprzedaży detalicznej paliw silnikowych na rzecz osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej oraz na rzecz rolników ryczałtowych planuje wdrożyć możliwość płatności mobilnej za pomocą telefonu komórkowego już przy dystrybutorze. Dystrybutorzy i kasy rejestrujące mają być ze sobą sprzężone poprzez system informatyczny, co daje możliwość wydruku paragonu fiskalnego w kasie rejestrującej znajdującej się w budynku stacji paliw. Klient ma mieć możliwość odebrania tego paragonu z budynku stacji, o czym będzie poinformowany za pomocą komunikatu znajdującego się na dystrybutorze oraz komunikatu przesłanego na telefon komórkowy klienta. Dodatkowo na telefon komórkowy klienta zostanie wysłany obraz paragonu fiskalnego. W przedmiotowej sprawie spór dotyczył tego, czy w przypadku, gdy klient z własnej woli nie odbierze paragonu fiskalnego wydrukowanego przez kasę rejestrującą, mimo skutecznego powiadomienia go o tej możliwości, wypełniony zostanie warunek wydania paragonu fiskalnego wynikający z art. 111 ust. 3a pkt 1 ustawy o VAT oraz z § 6 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia MF z dnia 14 marca w sprawie kas rejestrujących. Zdaniem WSA w Warszawie, odebranie paragonu z budynku stacji zależy od woli klienta; może on pokonać niewielką odległość, aby odebrać paragon fiskalny wydrukowany w kasie fiskalnej. W ocenie sądu sam fakt wydrukowania paragonu i udostępnienia go w budynku stacji i poinformowania klienta, który korzystając z dobrodziejstw rozwoju technologii może dokonać płatności w formie mobilnej, o tym fakcie - spełnia wymagania ustawodawcy określone w art. 111 ust. 3a pkt 1 ustawy o VAT.

Dyrektor Izby Skarbowej w Łodzi w interpretacji indywidualnej z 3 stycznia 2017 r. (sygn. 1061-IPTPP1.4512.579.2016.1.MW) stwierdził, że upust związany z programem motywacyjnym powinien zostać uwzględniony w podstawie VAT w wystawionej na bieżąco fakturze.

W omawianej sprawie spółka produkowała przyczepy samochodowe, które następnie sprzedawała za pośrednictwem dealerów. Spółka zamierzała wprowadzić system motywacyjny, polegający na tym, że po przekroczeniu przez dealera poziomu zakupów 1 miliona zł netto i spełnieniu pewnych warunków, dealerowi przysługiwałby rabat w wysokości 50 tysięcy zł netto na kolejne zakupy. Wprowadzenie tego programu miało na celu m.in. wzrost poziomu sprzedaży przyczep. W związku z tym spółka zadała pytanie, czy upust może być ujęty na bieżąco w kolejnej fakturze (poprzez obniżenie ceny towaru), czy też powinna wystawiać fakturę korygującą na podstawie art. 106j ustawy o VAT. Dyrektor Izby Skarbowej stanął na stanowisku, że rabat powinien zostać uwzględniony w fakturze w momencie sprzedaży towarów, na podstawie art. 29a ust. 7 pkt 2 ustawy o VAT. Tym samym spółka nie miała obowiązku wystawiania faktury korygującej. Z racji tego, że realizacja założeń programu motywacyjnego miała nastąpić dopiero przy zakupie kolejnego towaru przez klienta, zdaniem organu rabat będzie udzielany w momencie sprzedaży.

Podatek CIT

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 12 stycznia 2017 r. (sygn. II FSK 3728/14) wskazał, że wydatki na organizację konferencji i bankietu, które mają na celu zaprezentowanie produktów spółki mają w przeważającej części charakter reklamowy, a tym samym podlegają zaliczeniu do kosztów uzyskania przychodów.

W omawianej sprawie spółka zajmowała się produkcją m.in. renu metalicznego. Rynek odbiorców tego towaru jest ograniczony do bardzo wąskiej grupy podmiotów, wykorzystujących go w lotnictwie, przemyśle turbin oraz kosmonautyce a poszukiwanie nowych rynków zbytu ma dla spółki kluczowe znaczenie. W związku z tym, spółka często organizuje konferencje oraz sympozja branżowe. Dzięki nim buduje więzi biznesowe, gdyż – prócz wykładów i konferencji – istotną rolę odgrywają rozmowy pozakulisowe, podczas których spółka zdobywa nowych kontrahentów. W przedmiotowej sprawie spór dotyczył tego, czy koszty związane bezpośrednio z organizacją takiej konferencji mogą stanowić koszty uzyskania przychodów. Sąd stanął na stanowisku, że istnieje związek przyczynowo-skutkowy między wydatkami na organizację konferencji oraz przychodem, a ponadto spełnia on wszystkie inne warunki do zaliczenia do kosztów podatkowych. Co prawda, zdaniem sądu powyższy wydatek ma charakter zarówno reklamowy jak i reprezentacyjny, niemniej jednak w przeważającej części ma charakter reklamowy. Z racji tego nie stanowi on wydatku na reprezentację, a zatem nie podlega wyłączeniu z kosztów uzyskania przychodów.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w wyroku z 11 stycznia 2017 r. (sygn. III SA/Wa 2590/15) stwierdził, że zatrzymana przez zamawiającego kwota wadium na skutek wycofania przez spółkę oferty w postępowaniu przetargowym nie może być kosztem uzyskania przychodu spółki.

Spółka podpisała umowę na świadczenie usług pocztowych z jednostkami zamawiającego do końca roku X. Zamawiający ogłosił nieograniczony przetarg na świadczenie ww. usług na kolejny rok Y. Spółka złożyła ofertę zamawiającemu i wnosząc gwarancję wadium, przystąpiła do przetargu. Wybrana została oferta spółki, ta jednak nie przystąpiła do podpisania umowy, co spowodowało unieważnienie postępowania przetargowego i zatrzymanie wadium przez zamawiającego. Powodem niepodpisania umowy był fakt, iż oferta spółki zawierała błąd w cenie (nie zawierała stawki VAT). W konsekwencji zostało przeprowadzone kolejne postępowanie przetargowe, w którym znów wybrana została oferta spółki, lecz tym razem prawidłowa. Jednocześnie przez okres dwóch pierwszych miesięcy roku Y spółka świadczyła usługi zamawiającemu na podstawie nowych umów/aneksów do obowiązujących dotychczas umów. Mimo utraty wadium, ostatecznie spółka miała wyższe przychody, aniżeli w sytuacji podpisania umowy w pierwszym przetargu. Spór dotyczył tego, czy zatrzymane przez zamawiającego wadium może stanowić koszt uzyskania przychodu w myśl art. 15 ust. 1 ustawy o CIT. W ocenie WSA zatrzymane przez kontrahenta

wadium nie można uznać za koszt uzyskania przychodu spółki. Co prawda ustawa o CIT nie nakłada obowiązku bezpośredniego związku pomiędzy wydatkiem, który można uznać za koszt uzyskania przychodu a przychodem, jednakże ponoszenie wydatku musi mieć charakter pozytywny, świadomy i celowy. Warunek ten nie jest spełniony, gdy powodem wydatku jest błąd pracownika, co miało miejsce w przedmiotowej sprawie.

Gdyby byli Państwo zainteresowani uzyskaniem dodatkowych informacji w powyższym zakresie, uprzejmie prosimy o kontakt.

Kontakt w KSP:

Magdalena Patryas

Partner

T: +48 32 731 68 59

E: magdalena.patryas@ksplegal.pl

Elżbieta Lis

Partner

T: +48 32 731 68 58

E: elzbieta.lis@ksplegal.pl

KSP Legal & Tax Advice

ul. Chorzowska 150

40-101 Katowice

F: +48 32 731 68 51

E: kancelaria@ksplegal.pl

www.ksplegal.pl

www.taxblog.ksplegal.pl

Mamy nadzieję, że powyższa informacja będzie dla Państwa pomocna. Informacje te nie stanowią opinii prawnej ani porady. W celu uzyskania pełnych informacji lub porady prawnej, prosimy o kontakt. Jeżeli nie wyrażają Państwo zgody na przesyłanie dalszych newsletterów, prosimy o odesłanie tego maila na adres kancelaria@ksplegal.pl w treści wpisując słowo NIE.

© 2017 Wszystkie prawa zastrzeżone